Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1889. 39te Aargang.

Geografiske Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

(Fra »The Juvenile Instructor«.)

(Fortsat fra Side 32.)

V.

Ruiner, som endnu findes i vor Tid.

Ved den sydlige Ende af „Titicaca"-Søen, findes en lille Dal, som, paa tre Sider, er omgiven af en Række Bjerge. Paa den østlige Side af denne Dal, omtrent femten Mile fra Søen, og i Nærheden af Landsbyen „Tiahuanauco" findes der en Mængde stor-artede Ruiner af Bygninger fra Old-tiden, og Arbejdets Udførelse viser, at de Folk, der opførte dem, vare videre fremme i Bygningskunsten, end de, der byggede de andre Stæder, som man har opdaget i Syd-Amerika. Disse Ruiner henhøre til den fjærneste Old-tid. Da Spanierne først opdagede dem, for mere end tre hundrede Aar siden, fandt de dem omtrent i samme Tilstand, som man finder dem nu. De gamle Peruanere vidste kun Lidt om disse Ruiners Oprindelse. Indianerne fortalte de første Spaniere, at Ruinerne vare der, førend Solen fandtes paa Himlen, og man kan ikke udfinde Noget om dem gjennem Tradition eller Sagn. Rejsende, der have seet dem, beskrive dem, som de ældste i Syd-Amerika, og Alle ere enige om, at de ere de mest imponerende af alle gamle Mindesmærker.

Hr. Squires skriver om dem saaledes:

„Med Hensyn til, at de skulle stamme fra Inka'ernes*) Regjeringsperiode, da vilde det være ligesaa urimeligt, som om man vilde tænke paa at hensætte dem i Ny Yorks Central Park, eller paa Bostons Promenade. De have været beundrede lige saa meget af de tidligste, som af den senere Tids Rejsende, og de Fleste, som forgjæves have søgt

*) Fyrsten eller Kejseren af Peru kaldtes i gamle Dage: „Inka".

at gjennemtrænge den Hemmelighed, der omgiver deres Oprindelse, have slaaet sig til Ro med den Overbevisning, at de maatte være de aller ældste Mindesmærker i Amerika, og have anseet dem for at være Alt, hvad der er tilbage af en Civilisation, som gik tilgrunde længe før Inka'erne begyndte at regjere, og sandsynligvis maa have existeret samtidig med Ægyptens Glansperiode. Massive, og dog fuldkomne i Karakter og symetriske i Stil, udvise de, at disse Folk vare velbekjendte med en Bygningskunst, hvoraf der ikke findes noget Spor af ufuldkomment Begynderværk eller Overgangsperiode, og hvis Lige ikke er at finde noget andet Sted."

„Jeg vil her sige, en Gang for alle, idet jeg vel overvejer mine Ord, at jeg ikke, i nogen anden Del af Verden, har seet Sten tilhuggede med en saa mageløs Akkuratesse og Dygtighed, som i Peru, og intet Steds i Peru findes Noget, som overgaar det man finder spredt omkring paa Sletterne ved Tiahuanauco."

Naar man nærmer sig Ruinerne, lægger man strax Mærke til en stor uregelmæssig Høj, som er fire hundrede og halvtredsindstyve Fod lang, og halvtredssindstyve Fod høj. Den er bleven meget ødelagt ved Udgravninger af Folk, der have gjennemrodet den, baade fra Siderne og ovenfra, hvorved den er kommen til at ligne en unaturlig Grusbunke mere end et Værk af Menneskehænder. Forhen bestod den af Terrasser, hvis Sider vare opførte af huggede Sten, og paa Toppen fandtes en Stenbygning, hvoraf man endnu finder Grundvolden. Der kan næppe være Tvivl om, at den jo var bestemt som et Forsvarspunkt, eller maaske rettere, som et Tilflugtssted imod pludselige Overfald.

Denne Høj eller Fæstning er, paa alle Sider, omgiven af Bygninger, der ere opførte af huggede Sten, og vi ville i Særdeleshed omtale een af disse. Denne Bygning er beliggende tæt ved Højen, og optager en Firkant, som er 445 Fod lang og 388 Fod bred. Murene ere dannede af Stenpiller, der kun tildels ere tilhuggede. Disse Sten ere fra ni til fjorten Fod lange, fra to til fire Fod brede og omtrent tredive Tommer tykke. De ere stillede op og ned, med den ene Ende i Jorden og staa femten Fod fra hverandre. Pladsen imellem var forhen muret til med mindre Sten, hvoraf der dog ikke nu findes mange tilbage. Indenfor denne Indhegning var der paa den vestlige Side, en anden firkantet Bygning, som var 280 Fod lang og 190 Fod bred. Denne Bygning stod tæt op til den ydre Mur, og der var saaledes et Gaardsrum paa de tre Sider af den indre Bygning, og denne Plads var gjort otte Fod højere end Jorden udenfor, ved at fylde den op. Murene indenfor, vare opforte af utilhuggede Sten, men ligge nu i Ruiner. Det synes som om en Del af denne Bygning maa være opført af Træ eller andre uholdbare Materialier, som saaledes ere forsvundne for lang Tid siden.

Foran den indre Bygning, og midt imellem denne og den ydre Mur, finder man en Slags Portal eller Koridor, som er tretten Fod og fem Tommer igjennem, syv Fod og to Tommer høj ovenfor Jorden, og er atten Tommer tyk. Der er en Døraabning paa Midten, ovenfor hvilken man udvendig eller paa Forsiden finder fire Rader udhuggede Karaktertegn i ophøjet Arbejde lige-som de ægyptiske Udhugninger, og midtpaa, er der en Figur i endnu mere ophøjet Arbejde. Paa den modsatte Side er denne Koridor omgiven

af Frijer eller Kornisjer, og ovenover er der, paa hver Side, to smaa Nischer, ligesom der ogsaa, nedenfor, findes en stor Nische paa hver Side. Selve Stenarten, hvoraf den er opført, er en mørk, meget haard Trachyt, og er tilhuggede med en mageløs Akkuratesse. Fraseet enkelte Beskadigelser af forskjellige Aarsager, tør jeg sige, at jeg ikke tror, at der findes et bedre Stenhuggerarbejde, i Betragtning af det haarde Materiel, enten i Amerika eller andre Verdensdele.

Midtpartiet fremstiller en Figur, der holder et Scepter i hver Haand; den øverste Ende, af det i den højre Haand, forestiller en Nøgle og den nederste Ende forestiller Hovedet af en Kondor (en stor Rovfugl). Den, som Figuren holder i sin venstre Haand, forestiller, i den øverste Ende, to Stave, der ende med Kondorhoveder og ere forenede, strax ovenfor Haanden, og den anden Ende er, ligesom paa det andet Scepter, forsynet med et Kondorhoved.

Billedets Hoved er omgivet af Straaler, der ende i tolv Cirkler og fire besynderlige Dyrehoveder. Nedenfor Hagen findes ogsaa fem Straaler og mindre Cirkler. Paa hver Side er der tre Rækker Kvadrater, hvori der findes bevingede Figurer, hvoraf nogle have Menneskehoveder og andre Kondorhoveder; disse ere i en knælende Stilling imod den midterste Figur og synes at overrække denne hver et Scepter eller en Stav.

Foruden de her nævnte, ere der andre Figurer og Fremstillinger, som jeg ikke vil forsøge at beskrive. Dette er det eneste Billedhugger-Værk, som findes i Ruinerne, og der findes ikke nogen Andre, der ligner i hele Syd-Amerika. Der kan ikke være Tvivl om, at disse Figurer have en symbolsk Betydning.

Der er een Ejendommelighed vel værd at lægge Mærke til, ved disse Ruiner, nemlig, at Bygningernes Facade vender mod Øst, ligesom Salomons Tempel i gamle Dage, og de to Bygninger have, i det Hele taget noget tilfælles. Man vil erindre, at Nephi (efter Mormons Bog) opførte sit Tempel efter Salomons Model. Stenene, hvoraf disse Bygninger bleve opførte, vare bragte derhen, fra et Stenbrud paa en Landtunge, der løber ud i Titicaca-Søen, der er beliggende 10 danske Mile derfra. Dette viser sig af den Kjendsgjerning, at man, endnu finder lignende Stenblokke mellem Stenbrudet og Søen, saa vel som mellem Søen og Ruinerne. Man kan deraf slutte, at Skibe maa have været i Brug, og det tilmed temmelig store, eftersom nogle af Stenene i Ruinerne ere ikke mindre end 26 Fod lange, sytten Fod brede og mere end fire Fod tykke, een var endog 40 Fod lang og havde en forholdsvis Bredde og Tykkelse og maa have vejet henimod sex hundrede tusinde Pund.

Det er Daarskab at antage, at Baade byggede af Siv eller andre lette Materialier kunde bære en saadan Vægt fem og tyve Mile over Søen. Dersom Skibene derfor vare byggede af Tømmer, som det synes maa have været Tilfældet, saa bliver Spørgsmaalet: hvor kom Tømmeret fra, eftersom der ikke nu findes noget, som kan bruges, i et saadant Øjemed, i hele Dalen? Som en anden stor Mærkelighed, maa fremhæves, at der ikke var benyttet hverken Kalk eller Cement i disse Bygninger, men at Stenene bleve fæstede sammen med en Slags Kobber-Bolte, der lignede et T og paa en noget lig-

nende Maade, som Tømmermænd nutildags samler Tømmer. Forhen var der Støtter og Billeder i disse Ruiner, men de bleve førte bort til „La Paz" og omliggende Byer, og det samme er skeet med mange af de tilhuggede Sten. Det synes virkeligt, som at disse Ruiner have tjent som et bekvemt Stenbrud for Spanierne i flere hundrede Aar, eftersom de der kunde faa dem, uden at have den Ulejlighed, at hugge dem til.

VI.

Ruiner, som endnu findes i vor Tid.

Det er nu den almindelige Mening, at Ruinerne i Peru tilhører to forskjellige Tidsperioder, den ene meget ældre end den anden. Ruinerne ved Tiahuannco, Gamle Huanuco, Store Chimu og mange andre Steder, henhøre under den ældre Civilisation og det var ogsaa under denne, at de storartede Vejanlæg og Vandledninger bleve anlagte. Den ældre Civilisation var udbredt over en langt større Landstrækning end den senere, som vi ville paavise længere hen. Inka'erne herskede kun over Landet mellem Quito og Valporaiso. Den ældre Race, synes ikke at være trængt frem længere syd end til Tiahuanuco, men havde udbredt sig længere mod Nord, og udbredt sig over Colombia og Nord-Amerika.

Der existerer en meget stor Forskjel imellem disse to Klasser af Civilisation. Den ældste af disse var overordentlig langt fremme i Kunst og Videnskab, og stod omtrent paa samme Kulturtrin, som de gamle Ægyptere. Angaaende den yngre Civilisation, skriver Squiers: „Den er forholdsvis klodset og staar langt tilbage, og det ser ud som om det var i Virkeligheden de forste større Bygningsforetangender af en ung og mindre Nation." Disse Ejendommeligheder i Bygningsstilen, lægger man let Mærke til, naar man sammenligner dem med hverandre, og det endogsaa paa Steder, hvor de staa ved Siden af hverandre, som ved Cuzco og Ollantaytambo, og selv, hvor Ruinerne ligge imellem hverandre, kan man let se Forskjellen.

Naar man rejser mod Nord, fra Tiahuanuco, kom man til de første gamle Ruiner ved Escoma, paa den østlige Side af Titicaca-Søen. De ligne meget Ruinerne af Fortet ved Tiahuanneo i Bygningsform, og bestaa af fem terrasse-dannede Stenmure, der omgive en rund trakteformig Høj, der er meget regelmæssig dannet.

Ved Guellenata, paa den nordostlige Bred af samme So, er der en anden saadan forskanset Høj. Ved La Raya-Søen, paa Toppen af en Række Bakker, som adskille Cuzco-Dalen fra Dalen omkring Titicaca-Søen, finder man ligeledes Spor af Forskansninger og Tegn til, at der en Gang havde ligget en Garnison. Noget over 25 danske Mile nord for La Raya-Søen, i et Bjergpas, som hedder Piquillacta, der, paa begge Sider, er dannet af hoje Klipper, finder man tykke Mure, der ere fra tyve til tredive Fod høje og forbundne med Klippevæggene, hvorved de ville være i Stand til, fuldkommen at beherske Dalen nedenfor. Der findes to Porte i Murene, som ere dannede af nojagtigt tilhuggede Sten og opførte uden Kalk eller Cement. Paa det højeste Punkt, ere Murene fire og tredive Fod høje og sex og tredive tykke Fod for neden. Dette Fæstningsværk siges at være anlagt af den første Inka, som et Forsvarspunkt imod en krigersk Stamme der altid truede ham fra Syden, og man antager, at det var hans Riges yderste Grænse. Vi kunne dog ikke godt forene denne Tradition med den

Anskuelse, at Inka'ernes Opkomst begyndte ved Titicaca-Søen. Det er mere sandsynligt, at de fandt disse Mure der, da de toge Landet i Besiddelse, og der er stærke Beviser for, at Inka'erne ikke opførte dem.

Strax nord for denne Fæstning findes Ruinerne af Staden, omgiven af Mure, hvilken Inka'erne kaldte „Muyna". Hvad der endnu er tilbage af den, bedækker et Fladerum paa omtrent en Fjerdedel dansk Kvadratmil. Bygningerne ere meget regelmæssig opførte med Facaden ud mod brede brolagte Gader, der skjære hverandre i rette Vinkler. Det hele var omgiven af en høj Stenmur, der paa nogle Steder var fra 25 til 30 Fod og, paa Toppen, var forsynet med Parapeter eller Brystværn, og Plads indenfor til Forsvarerne.

Vi komme nu til den store Fæstning ved Sacsahuman, det gamle Fæstningsværk „Cuyco". Det er opført paa en bred fremspringende Bjergspids, der skyder ud i Dalen, lidt nordvest for Byen. Den Del af Højen, som ligger nærmest Byen, er meget stejl, og vanskelig at bestige. Stillingen bestaar af tre Linjer af tykke Mure, som hver især beskytter en Terrasse og Skanse. Den yderste Mur har for nærværende en Gjennemsnitshøjde paa 27 Fod; den anden eller midterste Mur, er 35 Fod indenfor den første, og er, gjennemsnitlig nu 18 Fod høj, og den tredie eller inderste Mur, som er 18 Fod indenfor den foregaaende, er 14 Fod paa det højeste Punkt. Den samlede Højde er derfor 39 Fod. Paa den Side, som vender mod Bjerget, er Fæstningen endnu stærkere, end paa Side, som vender mod Byen. Squiers skriver herom saaledes: „Den mest mærkelige Ejendommelighed, ved disse Fæstnings Mure, er deres nøjagtige Overensstemmelse med Nutidens Fæstnings-Anlæg, idet de have Bastioner, hvorfra Forsvarerne kunne beskyde de Angribende langs ad Murene. Denne Ejendommelighed er ikke, i mindste Maade, en Følge af Terreainets Beskaffenhed, men anlagt efter en bestemt, velberegnet Plan." Murene ere opførte af svære Klippeblokke, hvoraf nogle ikke ere mindre end 27 Fod lange, 14 Fod brede og 12 Fod tykke. I den yderste Mur, er der mange, som maale 15 Fod i Længde, 12 Fod i Bredde og 10 Fod i Tykkelse. Squiers har beregnet, at den største af disse Blokke vejer 361 Tons.*) Garcillasso de la Vega skriver om disse uhyre Ruiner saaledes: „Man kan umuligt antage, at de vare udhuggede af et Stenbrud, eftersom Indianerne hverken havde Jern eller Staal til at bryde dem ud med eller tilhugge dem; og paa hvad Maade de bleve bragte sammen er ligesaa ubegribeligt, eftersom Indianerne hverken havde Vogne, Oxer eller Reb, hvormed de kunde faa dem slæbte sammen. Heller ikke var der banede Veje, ad hvilke de kunde transportere dem, men tværtimod, maatte de føres over stejle Bjerge og dybe Klofter, uden andre Midler end simpelthen Menneskehænder. Mange af disse Blokke var bragte over en Strækning paa fra ti til tolv danske Mile. Det er ubegribeligt, hvorledes saa mange store Stenblokke kunde blive saa nøjagtigt passede sammen, at man næppe kan faa en tynd Knivspids ind imellem dem, og mange af dem passe saa tæt sammen, at man ikke kan opdage Sammenføjningerne. Alt dette er end mere forbausende, naar man betænker, at de hverken havde Vinkler eller Vaterpas, som de kunde afpasse Stenene efter, for at være sikre paa,

*) Et Ton er 2000 Pund.

at de vilde slutte sammen. Heller ikke havde de nogen Slags Kraner, Taljer eller andre Hejsemaskiner. Det mærkeligste af Alt er dog Stenblokkenes umaadelige Størrelse, og det forbausende Arbejde, der udfordredes for at faa dem bragt sammen og stillet paa sin Plads."

Acosta skriver: „Stenene passer saa nøjagtigt sammen, som om de vare tildannede netop for det Sted."

Squiers skriver: „Sammenføjningerne ere, som en Følge af Tidens Virkninger, saa vel som ved Vejret og voldsomme Jordskjælv, ikke nu saa tætte, om de nogensinde var det, som Historieskrivere berette; ikke desto mindre ere de forunderlig tætsluttende og tilhuggede med en Akkuratesse, som man sjælden ser ved Nutidens Fæstningsværker. Det har, uden Tvivl, været en uindtagelig Fæstning under den Maade, som førtes Krig paa i gamle Dage, da Slynger og Pile vare de længstrækkende Angrebsvaaben, som man havde."

Nordost for Cuzco, ved Ollantaytambo i en Dal, som udmunder mod Slettelandet, hvor Amazon-Floden har sit Løb, findes der storartede Fæstningsværker, som om de vare opbyggede mod Fjendeangreb fra den Kant. Man finder en lang Række Mure, der naa fra Flodbredden og ned til Klippen og, som man kan se fortsat i Bugtninger op ad Bjergets Side, „til hvor en stejl Fjeldvæg, der er mere end tusind Fod høj, gjør dens videre Fortsættelse baade umulig og unødvendig. Murene ere omtrent fem og tyve Fod høje, og opførte af utilhuggede Sten, og har en Platform indenfor, til Forsvarerne." Ogsaa der finder man en Del store Stenblokke, hvoraf nogle ere over en og tyve Fod brede og otte Fod tykke. Disse Sten vare bragte fra et Stenbrud, som var over en og en halv dansk Mil borte, og over tre tusind Fod oppe paa Siden af et Bjerg paa den modsatte Side af Dalen. De ere fæstede sammen paa samme ejendommelige Maade, nemlig med en Hage, lig et T, som de tidligere omtalte Bygninger, og hvor de ere ornamenterede og fint tilhuggede, er det ligt det man finder i Tiahuannco. Paa en af Terrasserne findes der en Del store Stene, hvoraf to eller tre ere ornamenterede, men kun een eller to ere halvfærdige; de øvrige ere utilhuggede. Deraf synes det at fremgaa, at Arbejderne maa være blevne hindrede i deres Gjerning og aldrig siden vendte tilbage. Ved Pisca, i Pucartambo Dalen, der ligger omtrent sex danske Mile mod Øst fra Yucay-Dalen, og er fraskilt denne ved en utilgængelig, snebedækket Bjærgkjæde, gjennem hvilken der kun findes et eneste Pas, der er dannet af to overhængende Kløfter, hvorigjennem to betydelige Strømme have banet sig Vej, finder man ogsaa Ruiner udstrakte af Fæstningsværker. Selve Passet er beskyttet, ved begge Ender, af stærke Fæstningsmure, der ere lige saa mærkværdige, som dem der findes ved Cuzco. Paa nogle Steder, hvor Fjeldvæggene ere saa stejle, at Bjergfolk næppe ere i Stand til at komme op ad dem, finder man høje Mure opførte af Sten paa en saadan Maade, at det er umuligt at finde noget Fodfæste." Den Sti, der fører fra Byen Pisca, bestaar af Trappetrin, der ere dannede af store Stene, og snor sig i mange Bugtninger op ad Klippevæggen, paa nogle Steder over svimlende Afgrunde, paa andre omkring skarpe fremspringende Hjørner, hvor den forsvares af Skanser af Sten, hvorpaa der findes Taarne velforsynede med Slyngesten, til Forsvarernes Brug mod en angribende Fjende. Idet Hele taget, findes der ikke et Punkt fra Foden

indtil Toppen af Bjerget, uden det er paa en eller anden Maade befæstet ved Skanser eller Mure, der næsten overgaar Nutidens Fæstningsvæsen i Anlæg og Udførelse."

Det vilde være os en Umulighed, udførligt at beskrive alle de store Fæstnings-Ruiner der, som bekjendt, findes i Peru, men der er allerede her sagt nok, til at give Læseren et Begreb om disse Værkers Udstrækning og ejendommelige Karakter.

I Nærheden af „Gamle Huanuco", „Cauna" og paa andre Steder i det nordlige Peru, findes der ligesaa storartede Ruiner, som dem vi, i det foregaaende, har beskrevet. Helt fra Quito og Titicaca-Søen, finder man næsten i enhver Dal eller Bjergpas Levninger af Fæstningsværker. Humbolt fandt dem i det nordlige Peru, og Pizarro fandt ogsaa stærke Fæstningsmure paa sin Vej, da han første Gang gik over de store Kordilleras-Bjerge. Prescott skriver om Pizarro: „De næsten ventede at saa se de mørke Skikkelser atter at vise sig bag de gamle Skanser og at blive modtagne med en Hagel af Pile og Stene udsendte fra disse; thi Forsvarsstillingen var saa stærk, at nogle faa behjærtede Mænd vilde lettelig have været i Stand til at spærre Vejen for en hel Armé.

Ikke langt derfra traf de nok en Fæstning, som viste sig at være endnu stærkere end den første, „som bestod af svære Mure opførte af Sten, og den nederste Del af hvilke vare udhuggede i selve Klippen; det Hele var saa mesterligt udført, at det kunde maale sig med de bedste Inginiør-Arbejder i Europa." Man maa indrømme, at her har man noget forbausende Storartet for sig. (Forts.)

Den 1ste November 1889.

Lev Eders Religion!

Under den i Saltsøstaden afholdte Konference den 4. 5. og 6te Oktober omhandledes mange vigtige Emner henhørende til de Helliges Pligter og Ansvar, men fornemmelig synes Aanden at have paavirket de forskjellige Talere til at fremholde den store Nødvendighed af Enighed og Lydighed mod Guds Bud og Befalinger. Og i den Anledning have de henledet Opmærksomheden paa de mange Løfter og Forjættelser, som ere givne af Herren den Almægtige til sit Folk i denne Tid; men Opfyldelsen deraf beroer paa de Helliges Tro og Oprigtighed samt indbyrdes Kjærlighed.

Dette leder os især til at tænke paa Frelserens Ord, hvilke han udtrykte til sine Disciple ved en vis Lejlighed, sigende: „Uden I ere Eet, ere I ikke mine." I disse Ord ligger der en dyb Undervisning og Lærdom for de Sidste-Dages Hellige, som de vilde gjøre vel i at overveje; thi vi antage at der vil medgaa en hel Levetid, førend disse Fakta ere tilfulde forstaaede og erkjendte.

Herren har lovet at velsigne sit Folk, samt at hans Kirke og Rige aldrig skal overvindes af Mørkhedens Magt, hvilket vi med fuld Tillid kan forlade os

paa, men det beroer paa os, om vi skulle blive delagtige i de forjættede Velsignelser.

Der ligger troligvis en Attraa hos alle de Hellige efter at opnaa en celestial Herlighed, hvilken indbefatter Delagtighed i det evige Liv og Selskab med Faderen og Sønnen samt fremragende Guds Mænd af alle Uddelinger og Tidsaldre, der have opofret Alt, tilmed deres eget Liv, for Herrens Sag. Hvor ofte indtræffer det ikke, at Personer, som blive indlemmede i Kristi Kirke, forsømme at opfylde deres Forpligtelser og næsten aldrig tænke paa det store Arbejde, som er for dem at udføre. Det største Bud, som Frelseren gav, medens han var her paa Jorden, var, næst at elske „Faderen i Himmelen over alle Ting", at elske Næsten som sig selv. Indbyrdes Kjærlighed er saaledes i Betragtning heraf Nøglen til Enighed, og det er nødvendigt for de Hellige at lære denne Del af deres Relegion, hvori indbefattes meget, som ofte forbisees og forsømmes. Om de Hellige fra denne Tid ville begynde at iagttage ovennævnte Lærdomme, saa ville de derved blive mere og mere skikkede til at udføre deres Mission, naar de en Gang kommer til deres Længsels Maal — Zion, og de kunde da være forvissede om, at Herrens Velsignelser ville følge dem, thi han elsker og velsigner alle dem, som ære og agte ham, og som opfylde Hovedsummen af hans Bud og Love.

Herren har lovet at forløse Zion og velsigne sit Folk, men Tiden, naar dette vil ske, ligger saa at sige i de Helliges Hænder, thi først maa de lære at blive Et, samt at elske Gud over alle Ting og deres Næste som sig selv.

Paakald derfor Eders himmelske Fader om, at Enighedens Aand maa være i Eders Hjem og Forsamlinger, saa at hans Kraft maa kunne beskytte Eder, og hans Velsignelser for stedse følge „Israel"! A.

Emigranterne.

Det glæder os at kunne meddele, at det Emigrantselskab, som afgik fra Kjøbenhavn den 12. September under Ledelse af Ældste Rasmus Larsen, ankom til New York den 1. Oktober efter en noget stormfuld, men dog lykkelig Rejse, hvorfra de fortsatte Rejsen den 3. s. M. via Norfolk til deres Bestemmelsessted. Alle vare ifølge Brev fra Ældste Larsen i Nydelse af god Helbred, og Intet af nogen Betydning havde forefaldt til at forstyrre deres Glæde. Det eneste, som var ubehageligt, var Sosygen, af hvilken de Fleste havde lidt en Del.

Apostlernes Korum blev under Konferencen i Saltsøstaden den 6. Oktober fuldstændigt organiseret, idet M. W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon bleve enstemmigt antagne og opholdte som Medlemmer af nævnte Korum.

Tankesprog. Gode Mennesker ere ligesom gode Tonekunstnere, idet de forstaa at aflokke slette Instrumenter smukke Toner.

Korrespondancer.

Ombord i Dampskibet „Wyoming",
Liverpool, den 26. Oktober 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Det er os en Glæde, at kunne underrette Dem om, at vi ere lykkeligt ankomne til denne store Stad, og ombord paa Skibet, som, med Guds Hjælp, vil føre os over det mægtige Dyb til Forjættelsens Land. Sidste Nat have vi tilbragt ombord, og De kan tro at Rummet, hvor de Hellige opholder sig, gjenlød af Sange, til Guds Pris, i de forskjellige Sprog, som tales af vort sammensatte Selskabs Medlemmer. Vi ere nemlig, foruden de tre skandinaviske Sprog, nogle engelske Familier, ogsaa nogle hollandske Hellige, samt tre Ældster fra Zion, som have arbejdet i den britiske Mission.

Vi bleve organiserede af Præsident Teasdale, med A. L. Skanchy som Selskabets Leder og O. Olsen og C. C. A. Christensen, som hans Raadgivere; sidstnævnte tillige som Selskabets Korrespondent og Historieskriver. De Hellige ville endvidere komme til at staa under deres tidligere Missionærers Omsorg, hver især efter de Konferencer, som de tilhørte, og saaledes prøve vi paa, at ordne Alt paa den bekvemmeste og hensigtsmæssigste Maade for vore Emigranter. Der bliver holdt Bøn i Fællesskab Morgen og Aften, og Ældste F. Jakobsen fungerer som Kapellan. Saa vidt, angaaende vor Organisation.

Som De veed, blev det meget seent inden vi forlod Kjøbenhavn den 17. dennes og der var kun faa af vore Venner tilstede paa Afgangsstedet, da Dampskibet „Cameo" førte os fra Danmarks Hovedstad og vore mange dyrebare Venner der. Natten havde allerede udbredt sit Slør over den skjønne Ø og vi kunde saaledes ikke glæde os ved Synet af samme, men begav os til Ro. Vejret var ualmindelig gunstigt og vi naaede Hull, i England, Søndag Morgen omtrent Kl. 9, men kom ikke i Havnen før om Eftermiddagen, paa Grund af Lavvande. De norske Hellige under Ældste Skanchy's Ledelse, kom strax efter og Skibet lagde til ved Siden af vort. Mandag Morgen kom vi iland; vort Rejsetøj blev efterseet af Toldvæsenet og vi vare snart, i bekvemme Jernbanevogne, undervejs til Liverpool. Aldrig har jeg seet England i saa smuk en Belysning, thi Solen skinnede klar og mild paa de smukke Landskaber og Byer, som vi fore igjennem, paa vor Vej til denne Stad. De Hellige havde ogsaa en virkelig Lysttur og alle synes at føle sig baade interesserede og tilfredse med, hvad der var gjort for dem. I Liverpool bleve vi indkvarterede i Hotel „Swea", hvor vi bleve meget venligt og forekommende behandlede af sammes Vært og Værtinde, og til de Helliges Roes, kan det siges, at de opførte sig saaledes, at de vandt baade Agtelse og Velvillie af Alle, med hvem de kom i Berørelse.

Alle Emigranterne ere raske.

Haabende at disse Linjer vil finde Dem og Brødrene paa Kontoret i bedste Velgaaende, og med vore kjærligste Hilsener til vore Brødre, Søstre og Venner i de skandinaviske Lande, undertegne vi os

med Agtelse
Deres Brødre og Medarbejdere i Herrens Tjeneste

A. L. Skanchy,
O. Olson, C. C. A. Christensen.

Queenstown, den 27. Oktober 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vi ere nu lykkelig og vel naaede frem til denne Stad i Irland. Alt er vel og vi have ordnet os paa bedste Maade her ombord, saa at Alle synes at være tilfredse. Vejret har været fortræffeligt og Ingen har været søsyge paa Rejsen fra Liverpool til denne By, som vi skal forlade ved Middagstid i Dag. Dermed tage vi Afsked med den gamle Verden, ogsaa med vore dyrebare Venner, som endnu befinde sig der, og maa Herren velsigne dem for al udvist Godhed mod os, ønskes af Deres Brødre i Herren

A. L. Skanchy. O. Olson. C. C. A. Christensen

Konferencemøderne i Kjøbenhavn d. 19. og 20. Oktbr. 1889.

Lørdag Aften Kl. 8. Tilstede vare følgende Brødre: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Adolph Anderson, Konferencepræsident C. E. Peterson, samt af Missionærer L. Petersen, Ole Petersen, N. Fredriksen, L. C. Johnsen, James Petersen, H. P. Miller og James Poulsen, samt det lokale Præstedømme og mange af de Hellige.

Lokalet var smagfuldt dekoreret. Mødet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 253, Bøn af Præsident C. D. Fjeldsted. Salmen Nr. 82 blev derefter afsungen. Præsident C. E. Peterson ønskede Missionærerne samt alle de Hellige velkomne til Konferencen og haabede, at de Tilstedeværende maatte nyde en god og behagelig Tid tilsammen. Han foreslog N. F. Grén som Konferencens Skriver.

Forstanderne for de forskjellige Grene bleve derpaa fremkaldte for at give deres Beretninger. Ole Petersen gav Beretning fra Nordvest Sjællands Gren; sagde, at Stillingen blandt de Hellige var i de fleste Tilfælde god, og Udsigterne for Evangeliets Fremme lovende. 5 vare døbte siden sidste Konference. Niels Fredriksen, Forstander for Sydvest Sjællands Gren, afgav Beretning om sin Virksomhed. Siden sidste Konference havde han afholdt nogle og tredive Forsamlinger. De Hellige vare i Almindelighed gode og trofaste. 5 vare tillagte Menigheden ved Daab, og Flere vilde uden Tvivl i en nær Fremtid antage Evangeliet. L. Petersen, Forstander for Nordøst Sjællands Gren, sagde, at han ikke havde været i Stand til at gjøre alle de Helliges Bekjendtskab i den Gren, begrundet paa, at de vare saa adspredte, og at han kun havde været der en kort Tid; dog haabede han, at Noget kunde udrettes i Fremtiden for Evangeliets Fremme. L. C. Johnsen, Forstander for Øernes Gren, kunde ikke give nogen udførlig Beretning fra sin Arbejdsmark, fordi han kun havde opholdt sig der nogle Dage, men han haabede at kunne udrette noget godt iblandt Folket dersteds i den kommende Vinter. 9 vare døbte siden sidste Konference.

Præsident C. E. Peterson sagde, at der for Tiden ikke var nogen Forstander for Bornholms Gren, paa Grund af Forfølgelse „fra Autoriteterne paa Øen", men han kunde dog berette, at 1 Person var tillagt Menigheden ved Daab, samt at Nogle undersøgte Evangeliet, og nærede det Haab, at en større Frihed vilde gjøre sig gjældende der, i Fremtiden. Derefter gav han Beretning om Kjøbenhavns Gren; den tæller 254 Medlemmer og er inddelt i 6 Kredse eller Distrikter, og i hver af disse vare

der Lærere, som vare kaldede til at besøge, belære og opmuntre de Hellige. Der var siden sidste Konference indlemmet 48 Personer ved Daab, og Mange undersøgte Evangeliet, saa Udsigterne vare meget gode og opmuntrende. Grenen havde ogsaa en organiseret Kvindeforening, som havde udført meget godt for de Fattige, samt en Søndagsskole, som var i en meget god Tilstand, under Ledelse af Ældste A. Anderson. Han glædede sig i Frelsningens skjønne Plan og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Salmen Nr. 254 blev afsungen, og Mødet sluttede med Taksigelse af Ældste A. Anderson.

Søndag Formidag Kl. 10 aabnedes Forsamlingen med at afsynge Salmen Nr. 141 og Bøn af Ældste L. C. Johnsen. Salmen Nr. 140 blev dernæst afsungen, Ældste James Petersen talte derefter til de Forsamlede. Han glædede sig i Evangeliet og bar Vidnesbyrd om, at det var en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troede. Ældste H. P. Miller sagde, at han havde et Vidnesbyrd for sig selv om Mormonismens Guddommelighed.

Ældste James Poulsen talte om de Fordele som de Hellige nyder formedelst Lydighed til Evangeliet. Derefter fremholdt han de første Grundsætninger i Livets Plan, samt paaviste den rette Organisation af Kristi Kirke med Apostler, Profeter og inspirerede Mænd til at forvalte Embederne. Til Afvexling blev Salmen Nr. 117 afsungen, hvorefter Præsident C. D. Fjeldsted talte til Forsamlingen. Han haabede at de Tilstedeværende ikke vilde bedømme Kristi Evangelium efter dets Budbæreres ringe Talenter. Gud havde altid udvalgt de ringe til at frembære det glade Budskab, saa at Ingen skulde have Aarsag til at rose sig, men give ham Æren.

Salmen Nr. 273 blev afsungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Ole Petersen.

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen blev aabnet med at synge Salmen Nr. 16. Bøn af Ældste N. Fredriksen. Derefter blev Salmen Nr. 146 afsungen.

Præsident C. C. Peterson oplæste den samlede Rapport over Kjøbenhavns Konference. Den bestaar af 6 Grene, som hver har en Forstander, undtagen Bornholms Gren, og i to Grene er der for Nærværende to Ældster fra Zion. Siden sidste Konference vare 68 døbte, og Udsigterne vare ganske gode for Evangeliets videre Udbredelse. Konferencen var i en god financiel Forfatning. Kirkens Autoriteter i Zion bleve derpaa foreslaaede til at blive opholdte i de Helliges Tro og Bønner. Forøvrigt blev det foreslaaet og assisteret, at C. D. Fjeldsted opholdes som Præsident for den skandinaviske Mission, med A. Anderson og C. C. Peterson (midlertidig) som Medhjælpere i at udgive Kirkens Bøger og Skrifter, at C. C. Peterson, opholdes som Præsident for Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren, L. Petersen som Forstander for Nordøst Sjællands Gren og H. P. Miller som hans Medhjælper, Ole Petersen som Forstander for Nordvest Sjællands Gren og James Petersen som hans Medhjælper, Niels Frederiksen som Forstander for Sydvest Sjællands Gren, L. C. Johnsen som Forstander for Dernes Gren, og James Poulsen som omrejsende Ældste i de 3 sjællandske Grene. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Derefter talte Ældste A. Anderson

til Forsamlingen. Han henledede Opmærksomheden paa de inspirerede Ord, som findes i Daniels Profeti angaaende „Verdensrigerne" og den lille Sten, som skulde voxe til et stort Bjerg og opfylde den ganske Jord. Det var ikke Tilfælde, som saa mange tror, at det Rige, som her er hentydet til, blev oprettet paa Kristi Tid; thi Kristi Kirke knuste den Gang, ikke Verdensrigerne, men blev selv overvunden af den romerske Magt. Joh. Aab. 13—7. Dan. 7—2.

Men ifølge Profetierne skulde Rigets Evangelium gjengives i de sidste Dage og prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk. Han paaviste den store Nødvendighed af Fuldmagt fra Gud til at administrere i Evangeliets hellige Ordinantser, thi i Guds Rige maatte der være Orden og Harmoni. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Gud havde i denne Tid oprettet sin Kirke og bemyndiget Mænd til at forvalte i sit Navn ligesom i gamle Dage. Salmen Nr. 201 blev afsungen, og Mødet sluttede med Taksigelse af Ældste C. E. Peterson.

Eftermiddag Kl. 6.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 253 og Bøn af Ældste A. Anderson. Salmen Nr. 186 blev dernæst afsungen.

Præsident C. D. Fjeldsted talte derpaa til den store Forsamling. Det var hans Ønske at have Forsamlingens udelte Opmærksomhed og de Helliges Forbønner. Han paaviste, at det Rige, som er omtalt i Nebukadnesers Drøm, og paa mangfoldige andre Steder i Skriften, som skulde tilintetgjøre Verdensrigerne og selv bestaa evindelig, ikke blev oprettet paa Kristi og Apostlernes Tid; thi da Disciplene ved en given Lejlighed spurgte Kristus, om han vilde paa den Tid oprette Riget for Israel, svarede han, at det ikke tilkom dem at vide den bestemte Tid. Joderne vilde med Magt have gjort Kristus til Konge, men Tiden var ikke kommen, hvilket det jødiske Folk er et uomstødeligt Bevis for, idet de ere adspredte iblandt alle Nationer. Apostlen Petrus, saavel som de andre Apostler, modtog Himmeriges Nøgler, men ifølge Profetierne og Historien led de alle Martyrdøden, med Undtagelse af Johannes. Pavedømmet tog sin Begyndelse og Kirken flygtede til „Ørkenen", hvor Gud havde beredt et Sted for den (Joh. Aab. 12 K.) Han fremførte mange Skriftsteder som Bevis for, at i de sidste Dage skulde et Rige oprettes, der skulde bestaa evindelig, samt bar et kraftigt Vidnesbyrd om, at Gud i denne Tid havde aabenbaret sin Vilje til Josef Smith og ved ham organiseret sin Kirke med Apostler og Profeter til at administrere i Evangeliets Ordinantser. Han sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Præsident C. E. Peterson bevidnede Sandheden af de Lærdomme, som vare givne og udtrykte sin Taknemmelighed til de Forsamlede for den Opmærksomhed, de havde udvist under Konferencen. Salmen Nr. 159 blev afsungen og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. Taksigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

Mandag Formiddag Kl. 10 blev et Præstedomsmøde afholdt, hvilket aabnedes med at synge Salmen Nr. 269, samt Bøn af Ældste L. C. Johnsen.

Præsident C. E. Peterson oplæste den financielle Rapport for det sidste Halvaar, hvilken blev enstemmigt anerkjendt.

Præsident C. D. Fjeldsted talte meget belærende til Missionærerne og haabede at de vilde gjøre sin Flid i at udsprede det skrevne Ord, samt ogsaa

gjøre sig brugbare i andre Retninger, at Evangeliet maatte vinde Indgang iblandt Folket under deres Administration.

C. E. Peterson og A. Anderson haabede, at Brødrene vilde erindre, hvad der var sagt, thi de Raad, som vare givne, vilde være til stor Fordel for dem, om de bleve efterkomne.

Mødet sluttedes med Taksigelse af C. E. Peterson.

Hvad er et Mirakel?

Professor Huxley, Oberst Ingersol og andre Fritænkere, eller Agnostikere, som de kalde sig, paastaa, at et Mirakel er en Umulighed, og afvige derfor fra andre saakaldte Videnskabsmænd, der benægte en saadan Paastand. Det indtræffer ofte, at disse, de Lærdes Erklæringer, have tilsyneladende nogen Vægt, paa Grund af den tekniske Betydning, der ligger i saadanne Udtryk. Det samme er Tilfældet med den Paastand, vi nylig har anført. Sandheden, eller Betydningen er aldeles afhængig af den Mening, som man knytter til Ordet Mirakel. De, som benægte Muligheden af saadanne Vidundere, forklare et Mirakel som Noget, der strider imod Naturens Love. Dersom man tager dette som den rette Forklaring, saa ere de i Stand til at frembringe temmelig stærke Beviser imod, at noget Saadant kan existere. De ville saaledes ikke tage nogetsomhelst Vidnesbyrd, enten fra levende eller afdøde Personer, om at Mirakler ere blevne udførte, for gyldigt, eller lade deres Umuligheds-Theori deraf rokkes. Selvfølgelig maa Enhver, som paastaar, at Mirakler have existeret, eller nu existere, være Forførere eller Forførte.

Fritænkere og Agnostikere have tilladt sig mange haanende Udtryk om dem, som sige, at de tro paa Mirakler, som skulle være udførte af Mænd der vare kaldte af Gud i gamle Dage. Hele Vægten af disse opblæste Lærdes Spot hviler dog kun paa den tekniske Mening, som de have tillagt Ordet Mirakel; medens derimod mange Theologer have troet Skriftens Beretning, uden nogen videre Eftertanke, eller bekymret sig om, enten de omtalte Mirakler stode i Modsætning til Naturens Love eller ikke. De blandt Bibeltroende, som mest have undersøgt og tænkt over denne Sag, frakjender sig aldeles den Opfattelse, som Fritænkerne have tillagt dette Ord, og betragte blot disse Undergjerninger som Resultater af visse ukjendte Aarsager, men derfor ikke nødvendigvis unaturlige, heller ikke tro de, at der kan fremkomme nogensomhelst Virkning, uden at der maa være en Aarsag.

Naar man anerkjender, at der er en personlig Gud, saa er det en Selvfølge, at han ogsaa har Magt til at beherske Naturens Kræfter. En forstandig Grandsker i Theologi indser ogsaa, at den Almægtige er Naturens Gud, samt at han virker ifølge naturlige Principer og Love, og at han ikke kommer i Strid med sig selv, eller de af ham givne og bestemte Love, og derfor heller ikke skrider forstyrrende ind i deres Gjennemførelse.

Denne Opfattelse er meget tydelig forklaret i følgende Uddrag af „Toronto Week".

„I den græske Text ere tre Ord benyttede, som alle kunne oversættes med Ordet Mirakel, nemmelig: sereia, terata og dynamis. Disse Ord udlægges som Tegn, Under og Magt. Et Mirakel er derfor ifølge den omtalte Text en Kraft, eller Følgen af Kræfter, som ere ukjendte for os, og af denne Grund forekommer os som et Under saavelsom et Bevis paa en usynlig Magts Tilstedeværelse, samt ogsaa et Tegn paa, at den, som udforer en saadan Undergjerning eller et Mirakel, er i Besiddelse af en, for os ukjendt Kraft, og derfor indgyder os baade Ærefrygt og Rædsel.

Efter en saadan Opfattelse kunde man med Rette sige, at Enhver, som udforer et usædvanligt Kunstgreb eller Blændværk, gjor et Mirakel. — I en vis Forstand gjør han det; thi det forekommer som et Mirakel for den Uindviede, saalænge han ikke forstaar Maaden, hvorpaa det udføres, og de Midler, som bliver benyttede; men for ham, som udforte det saakaldte Vidunder, er det ingen Hemmelighed, men ganske naturligt, og vi kunne med god Grund sige, at der i Virkeligheden ikke existerer noget Mirakel uden for de Uvidende.

Mangen hvid Mand udfører saaledes tilsyneladende Mirakler, efter den sorte uvidende Afrikaners Begreber, skjønt det sker ved Hjælp af Naturens Kræfter, som til Exempel, om han vilde benytte Elektrisiteten. Og atter, lad os tænke os den Vilde, hensat paa et Sted, hvorfra han kunde se ud over Havnen ved New York eller nogen anden stor Sostad, og man viste ham langt borte en Klippe, som gjorde Indsejlingen meget farlig, og dernæst sagde til ham: Se her, denne Klippe har vi besluttet at rydde bort, og vi har i Sinde, at et lille Pigebarn skal gjore det; saa vilde han naturligvis anse dette for en Umulighed. Men dernæst, førte man ham hen til det elektriske Batteri, der var sat i Forbindelse med den undersøiske Mine, hvor Krudt eller Dynamit allerede var anbragt, og alt var beredt til at bevirke den uhyre Explosion, saasnart den lille Gnist skulde komme i Berørelse med disse Sprængstoffer, og man dernæst forer det lille Barn hen til Apparatet og siger: Dette Barn vil ved blot et Fingertryk paa dette lille Instrument kunne sprænge Klippen, som Du ser ligge en dansk Mil herfra, aldeles, saa der ingen flere Hindringer skal være tilstede -- hvad mon den Vilde vilde tænke? — Men det Øjeblik, hun gjør det, ser han den frygtelige Klippemasse sprængt i tusinde Stykker.

Man kan ogsaa tænke sig den Vilde hen midt i en stor Stad, hvor man i den stille og morke Midnatstime, vilde sige til ham, at man paa et Vink eller med et Ord vilde kunne oplyse hele Staden; saa vilde dette selvfolgelig lyde noget utroligt for ham, dog saasnart som han ser Virkeligheden med sine Øjne, er han forvisset om, at der er sket noget Forunderligt, som for ham er, i Ordets fulde Betydning, et Mirakel.

Lad ham saa, efter alle disse for ham vidunderlige Erfaringer, vende tilbage til sit eget Land og der meddele sine Landsmænd, hvad han har seet og hort, og vi kunne let tænke os, med hvilken Forundring og Mistro hans uerfarne Brodre vilde lytte til hans Fortælling, og maaske de mest tvivlende vilde sige, at han var sindsforvirret og rasede af en eller anden forstyrrende Aarsag, og intetsomhelst Vidnesbyrd

vilde være i Stand til at overbevise dem om, at han talte Sandhed, og dog havde han selv seet, og følgelig vilde deres Slutninger være fejlagtige.

Dersom Gud, vor Fader, som regjerer over alle Ting i det store ubegrænsede Univers, skulde nedlade sig til at samtale med sine Skabninger her paa denne for ham ubetydelige Planet, saa vilde han gjøre det, i en vis Forstand, paa en mirakeløs Maade, eftersom vi ikke ere bekjendte med hans Maade at bevæge sig paa."

De sidste Dages Hellige tro paa Mirakler, men betragter dem dog som Følger af Naturens Love, og frembragte formedelst Kræfter, som man undertiden kalder overnaturlige, paa Grund af vor Uvidenhed; men de troer ikke paa dem udelukkende fordi Skriften vidner derom, men fordi de selv have erfaret og været Vidner til dem. De fleste Lærde og Videnskabsmænd i denne oplyste og fremskredne Tidsalder maa, som oftest, med uvillig Ydmyghed bekjende, at der existerer Kræfter i Naturen, som de ikke tilfulde forstaar eller kunne anvende, hvorfor det vilde være urimeligt og ufornuftigt at forkaste Alt, som kan anses overnaturligt.

Gravitationen (Tyngdekraften) henregnes som en Aarsag til visse Phenomener, som ikke kunne forklares paa anden Maade. Men vi spørge: Hvori bestaar den Kraft, som her er omtalt? Er der ingen Mulighed for, at der ogsaa existerer andre Kræfter, som, naar de bringes i Anvendelse, vilde modvirke Tyngdekraften? Eller er der ikke nogen Sandsynlighed for, at en og samme Magt kan virke i modsat Retning, som for Exempel i Profeten Elias' Dage, da Øxen faldt i Bækken og, ifølge den almindelige Natur-Lov gik til Bunds, men, paa Profetens Ord, viste Lydighed til den modsatte Lov og flød oven paa Vandet. Det er en let Sag at tale om Vægt og Tyngde, men hvad er Vægt andet end Gravitation, og hvori bestaar denne Kraft, der saaledes virker ifølge visse bestemte Regler.

At Gravitationen kan modvirkes under visse Omstændigheder, ser man næsten til hver Dag. En Dreng kan kaste en Bold op i Luften; en Ballon kan blive opfyldt med Gas og derved modvirke Tyngdekraften og overvinde den. Magnetens Indflydelse er ogsaa i Modsætning til Tyngdeloven, og dog udfolder ingen af disse Naturkræfter noget, der kan kaldes et Mirakel. Der findes ogsaa en anden Kraft, som kaldes Tro, hvis Virkninger har vist sig utallige Gange, og at være alle saakaldte Naturkræfter eller Naturlove overlegen, og desuagtet har været ligesaa naturlig, som de andre fysiske Kræfter, der i visse Tilfælde behersker Gravitationen.

Hvo kan fatte eller forstaa de usynlige Livskræfter? Og dog, skjønt de ere udenfor Menneskets Fatteevne eller Magt, ere de alligevel uimodsigelige Kjendsgjerninger. Naar de ophøre at existere, maa Alt, som lever, gaa til Grunde og opløses. Vore Sandser aabenbare os Intet i Henseende til disse Kræfters Kilde, heller ikke Noget angaaende de Love, der behersker dem, eller Aarsagen til deres Virksomhed; og hvormeget de styres af aandelige Indflydelser, kan intet dødeligt Menneske bestemme. Ikke desmindre have de været, og ere endnu paavirkede og satte i Virksomhed ved dette forunderlige Princip, som kaldes „Tro", og de Vidnesbyrd, som kunde fremføres for disse Kjendsgjerninger ere allfor talrige til at vi kunne anføre dem i denne korte Afhandling. De saakaldte Videnskabsmænds og spekulerende Filosofers Forfængelighed og Kortsynethed synes at have naaet Højdepunktet, naar de

med deres indbildske, men dog ringe Erfaring og begrændsede Kundskaber, tænke at kunne beherske Naturens Kræfter, og erklære, at der ikke findes andre end de, som de ere bekjendte med. Dette røber den højeste Grad af Uvidenhed og foragteligt Hovmod.

Den menneskelige Villie forekommer saaledes ogsaa som en ufattelig Kraft endog i denne Tid, da aandelig Uvidenhed er saa almindelig herskende, og dog er dens Magt og Indflydelse tildels kjendt og forstaaet af den opmærksomme Jagttager. At det ene Individ kan paavirke det andet baade i fysisk og aandelig Henseende, vil Enhver vist indrømme, men hvori denne Magt bestaar, og hvorledes den virker, er en Hemmelighed, og dog et Faktum, som ikke kan modbevises. Hvis det ene Menneske kan paavirke det andet, og tillige andre Væsener, ved ukjendte Love og Principer, hvem kan sige, at ogsaa de, som have gaaet hinsides Sløret, ikke kunne øve deres Indflydelse og benytte deres Kræfter paa en ligesaa naturlig Maade som vi. Det maa indrømmes, at den Almægtige ved Udøvelsen af sin Villiekraft og fuldkomne Tro, kan paavirke sine Skabninger, og det paa en for ham naturlig Maade; thi han anvender saadanne Midler, som for os ere ukjendte og følgelig forekommer os mirakeløse og overnaturlige. Naturen frembyder endnu uudforskede og ubegrændsede Regioner for menneskelig Granskning..

Den Viseste og mest Lærde, som nogensinde har levet, har kun saa at sige, berørt den yderste Rand af denne uendelige Sphære. Han burde derfor lade Beskedenheden hæmme hans Paastande, og Ydmyghed indskrænke hans Herskesyge; thi det aandelige Rige som er ukjendt for ham, uagtet han maaske prøver paa at udforske det paa sin egen indbildske Maade, er dog en Virkelighed, ligesaa meget som den Verden hvori han befinder sig, og fremholder daglig Opgaver at løse, samt indbyder os Alle at komme og drikke af sin uudtømmelige Kundskabs-Kilde, hvorfor det burde anspore den udødelige Sjæl til den største Iver og Anstrængelse.

Dødsfald.

Christian Peter Jensen afgik ved Døden den 20. September, efter 10 Dages haarde Lidelser. Han efterlader Hustru og et Barn, til at begræde Tabet af en kjærlig Mand og Fader. Afdøde var født den 11. Juli 1855 i Ørum, Hjørring Amt, Danmark, samt annammede Evangeliet, og emigrerede til Utah i 1873. Han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).